

telse, at vor Folkeskole i Fremtiden skulde ordnes saaledes, at de Fag, der er Skolens Hovedfag, ogsaa faar Skolens Hovedarbejde.

Jeg mener, at Rigsdagen bør vælge i hvert Fald Halvdelen og helst Flertallet til den Kommission, der nu skal nedsættes. Jeg synes, det er ganske nødvendigt, ikke alene fordi Rigsdagens Medlemmer er Befolkningens naturlige Repræsentanter og Talsmænd, men ogsaa fordi de Forslag, som fremkommer fra Kommissionen, senere skal til Behandling i Rigsdagen, og saa er det godt, om Forslagene er af en saadan Karakter, at Rigsdagen vil vedkende sig dem.

Jeg anser det for ønskeligt, at Kommissionen væsentlig beskæftiger sig med de ydre Sider af vort Skolevæsen, de økonomiske og de administrative Forhold. Hvis Statsmagten vil røre ved den indre og den aandelige Side af Skolens Arbejde, kan det hele let falde i Stumper og Stykker, thi paa det Omraade kan Befolkningen aldeles ikke bøjse sig for en selv nok saa sagkyndig Kommissions Afgørelse. Selv om der er et nok saa stort Kommissionsflertal, som vil foreslaa Religionsundervisningens Udelukkelse af Skolen, er jeg overbevist om, at det store Flertal af Befolkningen, og med Rette, ikke vil tage Hensyn dertil. I aandelige Spørgsmaal har en Kommissions Afgørelse efter min Mening ikke stor Vægt.

Jeg hilser med Tilfredshed, at den højtærede Minister har foreslaaet, at Kommissionen skal deles i to Afdelinger, en for Folkeskolen og en for den højere Skole. Jeg ser ikke noget særlig attraaværdigt i den omtalte Forbindelse mellem Folkeskolen og den højere Skole, og jeg er heller ikke særlig glad over den stærke Fremhæven af, at Folkeskolen skal være Grundlaget for den højere Skole. Folkeskolen har sin særlige Opgave, og den har sit afsluttende Formaal. Det er ikke heldigt for Folkeskolen, at de dygtigste Elever, saaledes som det nu har været Tilfældet mange Steder, tages ud af Skolen i 11 Aars Alderen, og man saa maa sidde tilbage med Klasser, som for en Del bliver Sinkeklasser. Men det er efter min Mening lige saa uheldigt, hvis Folkeskolen skal være en Slags Forgaard for den lærde Skole, saa at man allerede fra 11—12 Aars Alderen skal begynde med Undervisning i fremmede Sprog, thi det kan, saa vidt jeg kender til Arbejdet i Folkeskolen, kun ske paa Danskundervisningens Bekostning. Jeg tror, at man ganske rolig

kan overlade Arbejdet i Folkeskolen indtil 14 Aars Alderen til Folkeskolen selv; naar Eleverne saa er vel forberedte i de Fag, som er Folkeskolens vigtigste Fag, er de ogsaa godt forberedte til at gaa over i de højere Skoler.

Man kan, naar man behandler dette Forslag, ikke blive fri for den Tanke, at Sporene skræmmer. Vi har haft en Række Kommissioner, hvis Arbejde ikke har ført til noget Resultat. Jeg vil nu haabe, det vil gaa anderledes denne Gang, saa der virkelig kommer et Resultat ud af det Kommissionsarbejde, der her forestaar.

A. M. Hansen: Jeg kan i Lighed med det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen) og det ærede Medlem fra Højrup (Johs. Fog-Petersen) beklage, at denne Kommission ikke for længe siden er blevet en Kendsgerning. Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsens), som hidtil har været en Modstander af Kommissionens Nedsættelse, har begrundet sin Modstand mod den med, at man skulde vente, til Kvinderne kunde faa Indflydelse paa Kommissionens Arbejde. Dette maa betyde, at det ærede Medlem mener, at der bør vælges Kvinder ind i denne Kommission, og deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Da det ærede Medlem sikkert har stor Indflydelse indenfor sit Parti, kan man efter hans Standpunkt i denne Sag vente, at det ærede Medlems Parti vil lade Handling følge Ord og vælge Kvinder ind i denne Kommission.

Flere ærede Medlemmer har udtalt, at den Del af Kommissionen, der skal behandle Spørgsmaal vedrørende Folkeskolen, bør være den talrigste. Dette kan jeg fuldt ud give min Tilslutning. Men naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Stilling) mente, det vilde være rigtigt, at Formanden for denne Afdeling tillige var Formand for den samlede Kommission, forekommer det mig, der her melder sig en Vanskelighed. Det er kedeligt straks at komme til at drøfte Spørgsmaalet om, hvem der skal være Nr. 1 og hvem Nr. 2. Kunde man ikke komme over denne Vanskelighed paa den Maade, at de to Formænd blev sidestillede, og den højtærede Undervisningsminister saa præsiderede ved den samlede Kommissions Møder? En saadan Ordning vilde jeg finde naturlig. At en Minister er Formand i en Kommission, er jo ikke uden Fortilfælde, idet det jo er en Minister, som er Formand i Lønningskommissionen. Ved en saadan Ordning vilde man